

Za
4694

XI, 40 f

4,237.

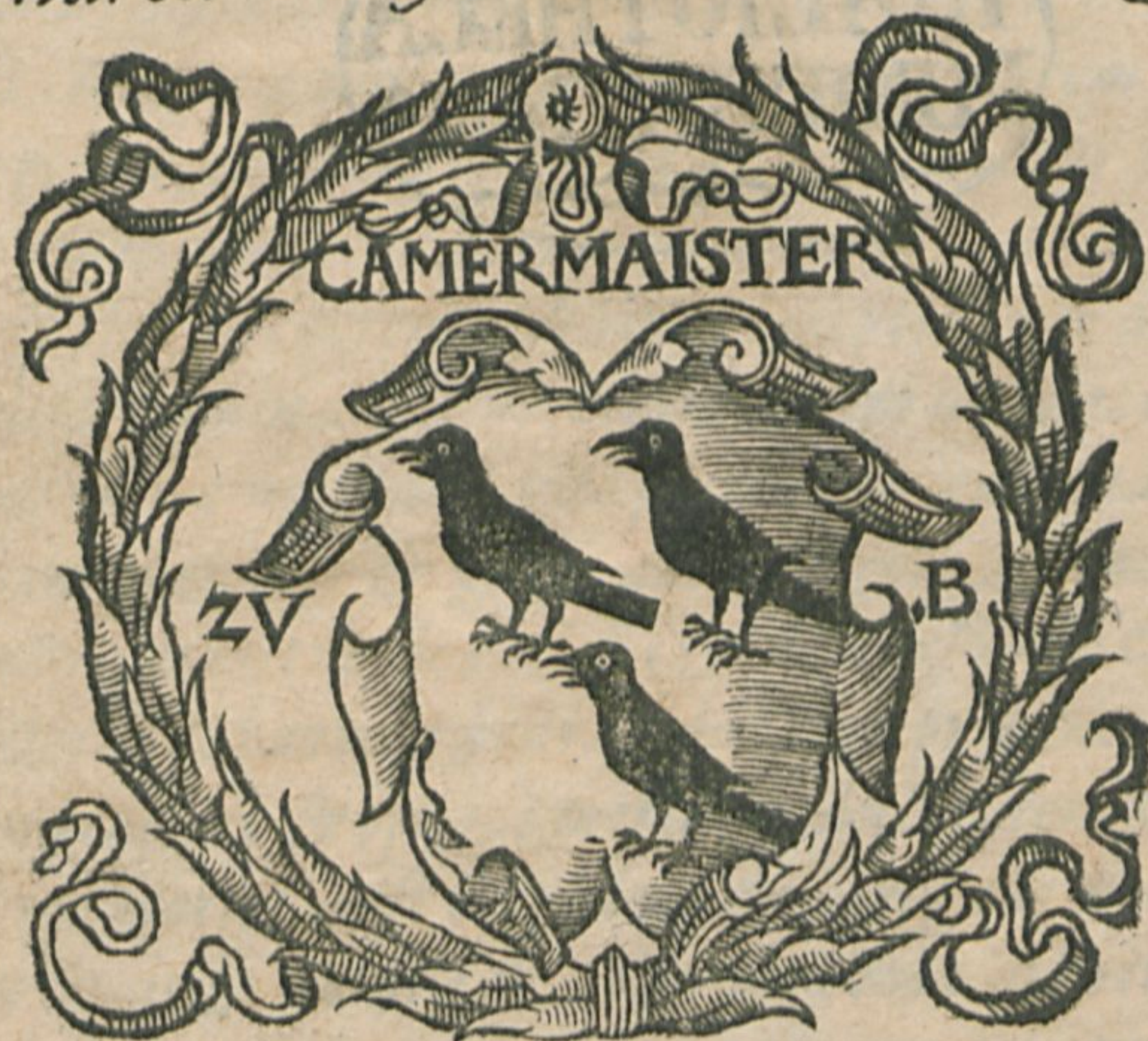
Oratio

IN FVNERE
REVERENDI ET CLA-
RISSIMI VIRI DOMINI
IOACHIMI CAMERARII
Pabebergensis, vtriusq; linguæ in Academia
Lipfica excellentifs. Professoris, XIX. D.

Aprilis in æde collegij Paulini
Lipsiæ habita

ab

Andrea Freyhubio D. Theologiae.

LIPSIÆ

IOHANNES RHAMBA
EXCVDEBAT

Anno

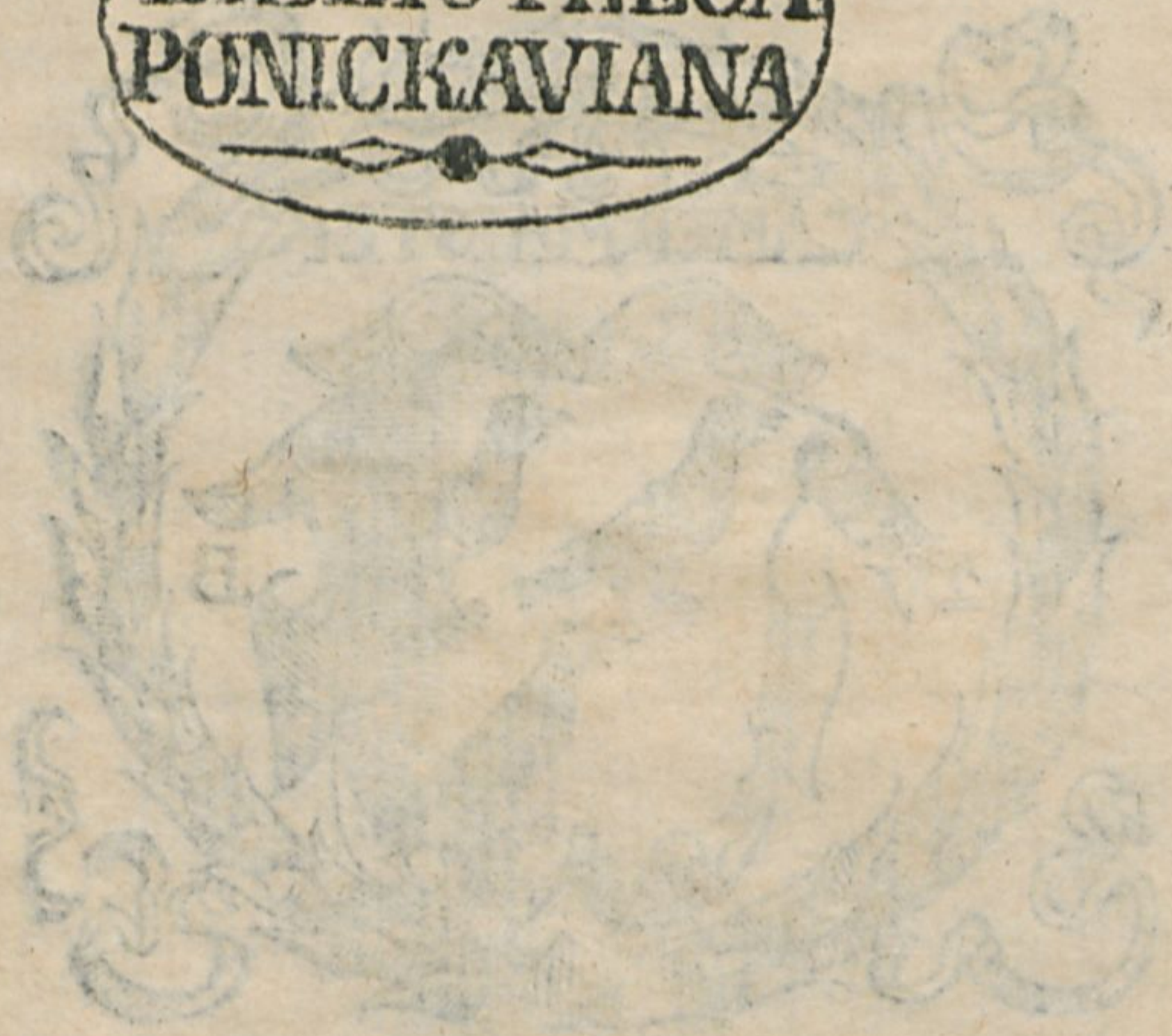
M. D. LXXIIII.

Otatio

IN FINE R E
REVERENDI ET CLARI
RIS SIMI VIRI DOMINI
IOACHIMI CAMERARI
Theodoricus magister in Academia
theologiae doctoris X. X. D.
Apostolicus theologicus professor
in theologia

**BIBLIOTHECA
PONICKAVIANA**

1822
Johann Baptist
Ponickava
M. D. C. C. L. X. X. II.

O R A T I O.

F
Tsi conscius mihi sum, Magnifice Rector, illustris Comes, ac generosi Barones, vosq; pietate, sapientia, dignitate, prudentia, eruditione doctrinae, virtute & humanitate Reuerendi, amplissimi, clarissimi, & ornatissimi Viri, tuq; bonarum artium, & omnis honestatis studiosa iuuentus, Etsi, inquam, omnino meae mihi sum conscius tenuitatis, & non ignoro, me in tam augusto & frequente conuentu ad dicendum minus idoneum & paratum esse, (praesertim cum & breue mihi ad cogitandum sit tempus datum, ac publicus luctus, propter tristem casum obitus summi & Clarissimi Viri Domini IOACHIMI CAMERARII, charissimi Praeceptoris nostri, qui totius Germania lumen, & Scholae nostrae firmissima columna fuit, me quoq; multo reddiderit languidiorem) tamen cum egregia pietas, excellens doctrina & virtus illius amplissimam sane laudum commendationem mereatur, non debui, nec potui, saluo officio & reuerentia debita Praeceptoris mei amantissimo, intermittere, quin accedente etiam eorum iussu ac mandato, quorum apud me non immerito plurimum autoritas valet, aliquam saltem memoris & grati animi significationem erga charissimum Praeceptorem, de Ecclesia & vniuerso orbe Christiano, de bonis literis, de hac tota nostra Schola, & priuatim ferè de omnibus nobis praeclare & optimè meritum, declararem. Omnino autem fateri me oportet, nisi impudens & arrogans velim haberi, à quibus vitijs & natura & totius vitae meae abhorret consuetudo, quod susceptum argumentum nequeam satis pro dignitate tractare, & desit hoc tempore piè in Christo defuncto Praeceptoris nostro, Viro clariss. idoneus praeo ingenij, sapientiae, do-

Etrine, & virtutum ipsius, qualem Achilli contigisse, ad huius
 tumultum constitutus, Alexander ille magnus, terror & victor
 orbis, in non postrema felicitatis parte numeravit: Voluntas ta-
 men mea & conatus aliquis ornandi illum laudibus suis, ut spero
 non omnino improbabitur. Cum in magnis etiam voluisse ve-
 tus Poëta satis esse pronunciet. Planè autem mihi habeo persua-
 sum, fore posthac, & quidem non longo interiecto temporis spa-
 cio, ut à Viris ingenio, doctrina & eloquentia præstantibus, qui-
 bus Præceptor noster notus & charus fuit, hoc argumentum, &
 tanti Viri laudatio multo copiosius & splendidius tractetur &
 peragatur. A nobis vero, pro huius temporis ratione, pauca
 quedam, opera planè tumultuaria congesta, de origine, ingenio,
 educatione, doctrina, & vita ipsius, ac præclarissimis erga hanc
 Academiam meritis, cum totius scholæ huius, tum nostræ erga
 illum observantia & amoris testificandi causa, commemora-
 buntur, quæ ut candidè à vobis uniuersis ac singulis accipiantur,
 & in optimam interpretentur partem, qua decet ac par est reue-
 rentia & submissione peto. Natus est Vir Clarissimus Dominus
 IOACHIMVS CAMERARIVS, charissimus Præ-
 ceptor noster, in vetusta & celeberrima Franciæ Orientalis vrbe
 Bambergæ, die XII. Mensis Aprilis, Anno à nato in his
 terris ex semperuirgine Maria filio Dei, supra Millesimum
 quingentesimo, ex amplissima & honoratissima familia Came-
 rariorum, de cuius antiquitate & dignitate eximia, supra tre-
 centos annos retro, certa & perspicua argumenta, diplomatum
 publici magistratus autoritate & sigillis confirmatorum, adhuc
 hodiè extant. Id quod multo etiam ante indicatum est grecis &
 latinis Versibus, quos, à se factos, insignibus suæ gentis subijci, in
 quodam typis euulgato libello, curavit Præceptor noster, quos hic
 inserendos duximus, cum persuasum nobis omnino sit, quibus
 antea ignoti fuerunt, illos cupidè eosdem cognituros esse, sunt
 autem hi Versus:

Τὸ τριγωνῶν πατέρων ἀπο σῆμα κορωνῶν,
τῶν Καμεραριαδῶν ἐστὶ Παβεργιέων.
Οὐ μὲν ἄγαν περίφημον, εἰς γνωστὸν δὲ πολίταις,
εἰς δευθμηθείσας τρεῖς τρεῖς ἐτῶν γενεάς.
Ἰλασθὲ σὺ δὲ χεῖς Ἰπὶ λοιπὰ τιθεῖς, ὅσα γ' ἔσαι,
αἰὲν ἔχοις πωστὸν τὸν δὲ δόμον πελάτῳ.

*Cornicum triquetra sunt hæc insignia forma,
Est Camerariadum quæ nota prisca domus.
Hic ubi adhuc Pabeperga suis stat nixa ruinis,
Cæsareasq; agrè, quassa tuetur opes.
Non turpis nota, non opibus quanquam inclyta, nouit
Annis sed centum ter prope quam patria.
At tu Christe uoles quodcumq; adiungere tempus,
Quæso clientela seruiat omne tua.*

Sunt autem nonnulli fide sane digni, qui non leui coniectura ducti, ex eo, quod præcipua quedam & antiquæ familiæ Francicæ à publicis, ut sæpè fieri consuevit, muneribus appellata inueniuntur, existimant, etiam Henrici Claudii ætate (qui Episcopatum Bambergensem, ante annos Quingentos, & aliquot amplius, Rinoldo comite sine prole mascula extincto, constituit, & anno Christi Millesimo, Vicesimo quarto Bambergæ mortuus est) gentem Camerariorum in aliquo præcipuo nobilitatis & dignitatis gradu collocatam fuisse. De quo plura nunc commemorare ac disputare non est necesse, cum multo firmiora & illustriora verarum Præceptoris nostri laudum argumenta sint in promptu. Patrem habuit ille IOHANNEM CAMERARIVM patritium Bambergensem dignitatis & fortune nequaquam contemnenda, qui filium, à prima statim pueritia, quod pietatis, prudentiæ & virtutis ipsius illustre documentum est, liberaliter educari voluit, & cum domi, tum in publicis scho-

lis patriæ, diligenter institui atq; erudiri curauit, ac piè in Christo mortuus est Bambergæ Anno Christi 1527. Aetatis vero suæ Octogesimo secundo, Non solum liberis, cognatis & amicis: sed etiam omnibus ciuibus suis, & notis ingenti sui desiderio relicto.

Mater illius fuit Martha, ex familia Vuceliorum, letissimæ fœmina, quæ præter virtutes præcipuam laudem & decus sexui muliebri conciliantes, pietatem dico, modestiam, castitatem, amorem mariti & liberorum, diligentiam in administranda & custodienda re familiari, etiam singularem prudentiæ & nonnullam doctrinæ opinionem apud ciues suos adeptæ fuit. Id quod cum multis alijs indicatijs planum fieri potest, tum ex eo clarissime apparet, quod cum Erphordia VVitebergam se contulisset Præceptor noster, & quasdam conciones, ex ore Reuerendi & Clarissimi Viri D. Martini Lutheri istic exceptas, manu sua exaratas ad matrem misisset, magnopere hæc sibi easdem probari, & se ex illis mirificam quandam hausisse consolationem rescripsit: Sed simul tamen monuit filium, caueret sibi, ne temerè cuius fidem haberet. Reperiri enim omnibus ætatibus permultos, qui, quadam pietatis, veritatis, & sanctitatis specie, auditores & discipulos suos grauissimis & perniciosissimis erroribus inuoluant, & ad præcipitium exitij sempiterni adducant. Ac planè videri posset alicui, acumen ingenij materni, vires autem & robur corporis paternum, representasse Præceptorem nostrum, licet hoc non de toto vitæ ipsius tempore, sed peculiariter de prouectiore ætate, vsq; ad afflictiores extremam senectam, sit intelligendum. Nam in pueritia, adolescentia & iuuentute cum varijs morbis illum fuisse conflictatum, & diu alterum pedem habuisse male affectum constat. Senectus vero vltima ob vehementiss. nephriticos & disuricos dolores ipsi perquam molesta fuit. Ingenium charissimi Præceptoris nostri præstans, & ad omnis liberalis scientiæ cognitionem factum à natura & aptissimum fuit, ideo inter æquales sui similes perpaucos, superiores habuit nullos. Cumq;

los. Cumq; in pueritia quoq; discendi studio omnino flagraret,
& prima fundamenta erudita doctrina, precepta Grammatices,
in patria sua feliciter percepisset, recens annum aetatis ingressus
Decimum quartum, uberioris ingenij cultus capiendi caussa, tan-
quam ad mercaturam quandam copiosam & splendidam, An-
no Christi 1513. adducente ipsum matre, Mense Aprili, in
hanc Academiam peruenit, & traditus fuit cura atq; disciplinae
M. Georgij Helti Forchemij, cuius pietatem, prudentiam, vir-
tutem & humanitatem in omni vita, doctrinam vero, fidem ac
diligentiam, plane paternam in commissis discipulis, saepissime
ab illo audiimus praedicari. Et extant singularis amoris erga
Heltum praeceptoris nostri illustra argumenta, in editis varijs
scriptis huius, quibus illius memoriam studuit ad omnem poste-
ritatem transmittere & celebrare.

Ac scimus apud illustres. Principes Anhaltinos hone-
stissimo loco fuisse Magistrum Heltum, & in gubernatione re-
gionum, quibus illi praesunt, operam ipsius multis annis utiliter
& salubriter usurpatam, nec sane ante multos annos defunctum
versibus Epitaphijs, qui in aede Dessauense hodieq; affixi conspi-
ciuntur a nostro Praeceptore ornatum fuisse. Ut satis res ipsa de-
claret, iustas ac graues illius commendandi & praedicandi ha-
buisse caussas Praeceptorem nostrum, qui sub disciplina eiusdem,
breui temporis spacio, in studijs sapientiae & virtutis, quae tum
quasi reuiuiscere videbantur, magnos & laudabiles progressus
fecit, & non obscura signa de se praebuit illius excellentiae, quam
deinceps, in omni fere studiorum genere, consecutus & adeptus
fuit. Ideo & eodem anno, Mense Septembre, titulo ac dignitate
Bacularij, a Communitate studij bonarum artium in hac Aca-
demia, ornatus fuit. Quare & praeclaram de se omnium bono-
rum spem atq; expectationem concitauit, & parentibus, cognatis
& amicis suis non paruam exhibuit occasionem letandi. Cumq;
in discendis bonis artibus & lingua Latina biennium integrum
in hac

in hac Schola consumsisset, suasu & hortatu præceptoris, qui via
& ratione certa in liberalibus studijs, si quis fructum inde spera-
tum percipere cupiat, progrediendum censeret, Anno ætatis De-
cimo sexto Richardum Crocum, græcæ linguæ peritissimum Pro-
fessorem, & Iohannem Metzlerum, audire cœpit, & à Præce-
ptore iussus condiscipulis suis exercitij causa Græcos quosdam est
interpretatus autores. Anno etiam sequente assiduus & dili-
gens longe doctiss. & optimi Viri Petri Mosellani fuit auditor,
& quidem cum tanto, tamq̃, eximio profectu, ut facile tum
quoq̃, potuerit animaduerti, quod non multo post ipsis præcepto-
ribus suis in omni scientiarum, artium ac linguarum cognitione
longè superior futurus esset. Solent enim excellentes natura,
minimè obscura, futura præstantia, in prima statim ætate & a-
dolescentia, signa de se exhibere. Sicut cum multa alia, tum illu-
stre testatur Themistoclis exemplum, cuius pueritiæ considerans
studia præceptor, verè ex iisdem coniecit & pronunciauit, illum
ingens aliquod vel bonum vel malum Reipublicæ futurum esse.

Fuit autem is annus, quo, ut diximus, Mosellanum audire
cœpit præceptor noster, à nato Christo 1517. quo impudentissimus
nugator Iohannes Tecelius Dominicanus, à Pontifice Romano
Leone decimo missus in Germaniam, pro exigua pecuniæ sum-
mula, etiam unius nummi pensione, omnium peccatorum & de-
lictorum expiationem largissime pollicebatur. Qui, cum in hoc
quoq̃, templo ædium Paulinarum, in quo & postea viuo adhuc
G E O R G I O Duce est sepultus, concionem haberet, & huic
una cum Magistro suo Helto præceptor quoq̃, noster interesset,
ac Vir pius & doctus impudentissime ab illo iactari audiret,
quamprimum in cistam deiectus nummus tinnisset, statim ex
profundissimo inferno animas defunctorum euolare: Age, ad
nostrum, dixit Heltus, præceptorem, hinc exeamus, non possum e-
nim istius malè feriati Monachi impudentissima mendacia &
vanissimas nugas amplius audiendo tolerare, dictoq̃, citius, secum
abire

abire iusso Praeceptore nostro, templo est egressus, & verbis & fa-
cto ipso declarans, sibi eiusmodi vanitatem serio displicere, & se
iudicare, quod eadem quoque Deo ingrata sit atque inuisa, sed ad in-
stitutum nostrum redeamus. Per annos ferme integros quinq;,
non sine singulari fructu & laude sua, in hac schola versatus
charissimus praceptor noster, anno aetatis decimo octavo, hinc in
Academiam Erphordensem, tum temporis celebrem & floren-
tem, Mense Augusto, concessit, ubi magnus optimorum ado-
lescentum complurium, ob famam eruditionis, quam iam conse-
cutus fuerat, ad eum factus concursus, & singulari benevolentia
& amore doctissimi quique ipsum complexi fuerunt. Sed peculia-
ris ipsi cum Helio Eobano Hesso, Viro optimo, & eius aetatis pra-
stantissimo Poeta, necessitudo & familiaritas intercessit, annoque
proxime insecuto publice docuit, & suae eruditionis illustre spe-
cimen edidit, id quod in nostra quoque Academia, ex veteri in-
stituto, fieri consuevit ab ijs, qui ad Magisterij honorem & digni-
tatem aspirant. Cumque ad veram sapientiam & doctrinam non
parum intelligeret momenti asferre, ad extera loca profe-
ctiones, quas Vlyssi Homericum magnam prudentia copia pracla-
ram existimationem & laudem attulisse & conciliasse norat:
Anno aetatis Vicesimo in Galliam ire constituit, cum ut urbes
& loca amplius regni illius perlustraret, tum ut in praecipuis
Academijs, quarum illa complures habet, ingenijs & doctrina
prestantes & excellentes Viros audiret, et inde doctior reuertere-
tur. Verum impeditum fuit hoc iter fama ingentis pestis, quae
seuijt tum ijs in locis, per quae ipsi necessario transeundum fu-
isset. Mansit igitur in Academia Erphordiense, usque ad an-
num aetatis suae Vicesimum primum, ibique bonarum artium ac
Philosophiae Magister solenni renunciatione, cum quibusdam alijs
doctissimis iuuenibus, declaratus fuit. Eodemque anno celebritate
nominis LV THER I & PHILIPPI, cum iam ante
quoque huic familiariter innotuisset, Mense Augusto Vuitebergam
B venit

venit, & propter ingenij, doctrinae ac virtutis praestantiam omnium in se oculos conuertit, ac praecipuis eius Scholae Doctoribus ac Professoribus imprimis charus fuit. LUTHERI vero & Philippi, clarissimorum Germaniae luminum, etiam domestica consuetudine & intima usus est familiaritate. Ac fuisse horum trium, imprimis vero Philippi & Praeceptoris nostri propter voluntatum & studiorum similitudinem minime simulatam aut fucata, sed veram & synceram amicitiae coniunctionem, praeter infinita alia mutuorum officiorum clara documenta, perspicue ostendit aureum illud volumen Epistolarum, à Philippo ad Praeceptorem nostrum, per multos annos, usque ad alterius mortem, de varijs rebus, pie, sapienter, docte, grauitate & amicissime scriptarum. Dum Vuitebergae commoratus fuit chariss. Praeceptor noster, Anno Christi M. D. XXII. mortem obiit in patria ipsius dilectissima mater, cum grauissimo dolore parentis liberorum, cognatorum & omnium bonorum. Ipse vero de cursu studiorum instituto nihil sibi remittendum iudicans constantissime in illo perseuerauit. Cumque ea etate in magna felicitatis parte poneretur, si quis Magnum illum Erasmus Roterodamum vidisset, cum illo contulisset sermones, dignus habitus esset, ad quem ille scriberet, quemue aliquo elogio ornaret, Suscepit iter ad eum ipsum tunc Basileae versantem, Anno etatis XXXIII. Praeceptor noster, cumque eo eiusmodi notitiam contraxit, de qua, cum ipse in commentarijs super librum primum Tusculanarum quaestionum fecerit expressam mentionem, hoc loco pluribus agere minime necessarium esse duximus. In Epistolis sane Erasmi, tam ad Philippum, quam ipsum quoque praeceptorem scriptis, perquam honorificam eiusdem mentionem factam esse inuenitur. His successit annus multis Germaniae partibus infaustus & infelix, quo, coorta horribili seditione rustica, multae regiones & vrbes grauitate afflictae & vastatae, multi dignitate & facultatibus suis exuti & spoliati, multa millia hominum omnis

nis

nis sexus, conditionis & ætatis crudeliter vexata, & miserabiliter trucidata & interfecta fuerunt. Ea in confusione & perturbatione rerum, ætatis annum agens Vicesimum quintum, in Prusiam sibi excurrendum duxit præceptor noster, ut eam regionem amplam sane, celebrem & populosam, & interiacentia loca, per quæ transeundum erat, inspiceret & perlustraret. Quocungq; autem in illo itinere venit, ubicungq; aliquantulum substitit, diu latere non potuit, & certatim ipsi, cum à Viris doctis, tum ab alijs in aliqua dignitate constitutis atq; etiam à summis Principibus maximi fuerunt exhibiti honores. Nam & Colloquia illius avidè expetita, & conuiuia in gratiam illius instructa, & opera illius à multis desiderata fuit. Sed inde in patriam, ad Patrem atq; cognatos suos, redeundum sibi duxit. Cumq; eo anno Senatus amplissima Reipublicæ Noribergensis, qui singularis cuiusdam sapientia & iusticia nomine celebratur, diu agitata consilia, de noua constituenda Academia in sua vrbe, & eidem prouentibus annuis Cænobij ad sanctum Egidium, sanè opulenti, attribuendis, re ipsa ac factis exequi vellet, è multis maxime dignum & idoneum iudicauit præceptorem nostrum, quem, cum paucis alijs, tam splendido & utilissimo operi perficiendo adhiberet, eumq; honesto & amplo stipendio ad se inuitauit. Etsi autem opus institutum non omninò ad eum finem, quem Senatus ampliss: sibi proposuerat, peruenit: tamen postquam Noribergam in Vigilia Ascensionis Domini, Anno Christi 1526. accessisset, ea diligentia & fide, unà cum Collegis suis, munus docendi sibi commissum obiit, ut ea res singularem ipsi laudem, auditoribus, in quorum numero etiam nonnulli ex ordine Senatorio fuerunt, maximam conciliaret utilitatem, ac plurimum etiam ad ipsius vrbis dignitatem & celebritatem adiumenti afferret. Secuta fuerunt eo anno comitia Spirensia, ubi cum principes & ordines Imperij legationem amplissimam, ad quam, inter alios proceres, etiam

delectus fuit Albertus Comes Mansfeldensis, ad Carolum Quintum Imperatorem, in Hispanijs tunc degentem, mittere decreuisset, placuit eidem, pro latino interprete, adiungi charissimum praeceptorem nostrum, quod illustri argumento est, etiam tum celeberrimum propter doctrinam & virtutem nomen illius fuisse. Et extat elegans Epistola, versibus ab Helio Eobano Hesso conscripta, qua in Hispanias cogitanti praeceptori nostro, & iam paranti iter, optima & faustissima quaeque precatur. Quamuis profectio ipsa non processit, legatis ex ipso cursu, de sententia principum & ordinum imperij, reuocatis. Mansit itaque post reditum in urbem in munere suo Scholastico, ac facile multorum & summorum, in illa Republica, Virorum voluntates et studia, per doctrinam, virtutem & humanitatem sibi suam, adiunxit. Ac non multo post anno aetatis 27. Anno Christi M. D. XXVII. in matrimonium duxit honestam & pudicam virginem ANNAM, ex antiqua & nobili familia Truchesium ortam, cum qua, ut honestos & christianos coniuges decet, per annos quadraginta sex amantissime & pacatissime vixit, & ex ea novenos liberos suscepit, filios quinq; adhuc superstites, quorum maximus natus Ioannes à consilijs est Illustriss: Ducis Prussiae, qui opera illius multum in legationibus uti solet. Proximi duo Ioachimus Medicinae, Philippus Iurisprudentiae Doctor, in amplissima Republica Noribergensi, cum magna laude mandatis muneribus funguntur. Ludovicus paterna & fraterna laudis aemulus patri post Gallicam peregrinationem haecenus fidelissime praesto fuit, & cum se praebuit, qui tanto patre non sit indignus, & à quo summa quaeque sperari posse videantur. Godefrius verò natus minimus Illustriss: principi Richardo Comiti Palatino Rheni utiliter inseruit. Filias verò quatuor procreavit, quarum duae, pie in Christo obdormierunt, una quae nupta fuit viro clariss: doctiss: atque optimo Esromo Rudigero, graecae & latinae linguae primario professori in Academia Vitebergense.

Alte-

Altera virgo decessit. Reliquæ duæ adhuc supersunt, quarum una ante complures annos viro clariss. & doctissimo Ioanni Homelio excellentiss. Mathematico, iuncta matrimonio fuit, & nunc secundum maritum habet, clariss. viri Doctoris Schiltelij, peritissimi Medici, piæ memoriæ, filium Ioannem. Altera coniunx est clariss. viri Casparis Iungermani I. V. D. & professoris in hac nostra Schola. Piè autem in Christo, ex hac vita ad cælestis Ecclesiæ consuetudinem decessit, uxor clariss. viri et chariss. præceptoris nostri, pietate, pudicitia, modestia, beneficentia, & omnibus virtutibus muliebrem sexum decentibus præstantissima matrona, anni superioris die XV. Mensis Iulij, relicto graui desiderio sui, cum liberis & alijs amicis, tum inprimis chariss. suo marito. Et non obscure potuit animaduerti, hunc tantum ex ipsius obitu concepisse dolorem, quem tamen, ut vir pius, sapiens & doctus, quantum potuit, reprimere studuit (Sunt autem optime nature & præstantia ingenia valdè suorum amantia, & maximè philostorga) ut is etiam morbum ipsius, alioqui seuissimum, magis exasperasse, & mortem quoq; illius accelerasse, non sine causa existimari possit. Sed de his plura hoc loco dicere supersedemus, & quæ reliqua sunt, prosequemur.

Fuit annus ætatis Vicesimus septimus, quo uxorem duxit, præceptor nostro, propter graues quasdam calamitates, sane molestissimus. Nam eo ipso & cum aduersa valetudine illum grauius conflictatum fuisse constat, & præter charissimi patris obitum, quem in hunc ipsum annum supra quoq; incidisse ostendimus, vehementer etiam illum exercuit fratris casus, de quo hoc loco plura adiicienda minimè opus esse duximus, cum res ipsa etiam vulgo sit nota. In his tamen omnibus talem se præbuit præceptor noster, ut facile animaduerneretur, posse ipsum in omni vita tenere modum, & utramq; fortunam, quod præcipuum quoddam sapientiæ & fortitudinis togatæ opus est, rectè & moderatè ferre. Celebrata sunt deinceps Anno CHRISTI

M. D. XXX. comitia Augustana, in quibus præcipuè suscepta deliberatio fuit, de rectè constituenda religione, & concordia inter dissentientes Ecclesie Doctores sancienda. Cumq; ad urbem Augustam, præter Imperatorem Carolum Quintum, multi etiam principes & absentium Legati accederent, eò etiam cum mandatis missi quidam sunt à Republica Noribergense, quibus adiunctus fuit præceptor noster, ut suis consilijs præsto illis esset. Meminimus autem quoties mentio illorum consiliorum & actionum incideret, prolixè illum narrare, quæ cura & sollicitudines tum optimum & doctissimum Virum Philippum Melanchthonem exercuerint, quantos ille labores & pericula sustinuerit, in scribenda & asserenda confessione, tum nomine principum sociorum, & quarundam urbium Imperatori exhibita, quam copiosas & acerbis ille profuderit lacrymas, tristem intuens Ecclesie statum, & considerans grauissimum onus, quod humeris suis impositum sustineret. Facile autem conijci potuit, licet modestissime de his loqueretur præceptor noster, ipsius consilio & opera, multum & libenter, etiam tunc usum Philippum fuisse. Inter eos sanè is fuit, qui omnium postremi ex illo conuentu discesserunt domum reuersuri. Finitis igitur Comitijs, usq; ad annum XXXV. Noribergæ mansit, & in Scholis fideliter docere perrexit præceptor noster. Cumq; iam non solum ob ingenij præstantiam & doctrinam, sed etiam sapientiam & virtutem, passim nomen illius celebre esset, magnum se operæ precium, & rem Ecclesie ac Reipublicæ christianæ utilem, ac se principe dignam, facturum existimans Illustrissimus Dux Vuirtembergensis, instaurare Academiam Tubingensem aggressus fuit. In quo sibi potissimum consilio & opera charissimi præceptoris nostri, honesto à se stipendio inuitati, utendum esse duxit, & felicissime usus fuit. Speciosa enim forma, & laudabilis prædictæ Academiae status, quam etiam nunc celebrem & florentissimam esse nouimus, secundum Deum, & illarum regio-

num

num principes, uni praeceptori nostro potissimum acceptus est referendus. Ipse sanè ijs annis, quibus isthic versatus fuit, & docuit, etiam scriptis suis, & peculiariter ibi compositis, atq; editis Rhetoricarum exercitationum elementis, nunquam satis laudatis, multum ad dignitatem & celebritatem nominis illius adiunxit. Cum autem anno Christi XXXIX. Aprilis XXIII. die mortuus Saxoniae Dux Georgius sine mascula prole, Duci Henrico fratri, inclyto & fortiss. Heroi, harum regionum Dominium reliquisset, nihil Celsitudo huius, post aditam hereditatem, suam personam & eminentem dignitatem magis decere iudicavit, quam ut nostram hanc, à maioribus suis, laudatissimis principibus, rectè & praeclarè constitutam Academiam, sed postea iniuria temporum aliquantulum collapsam, instauraret, amplificaret & ornaret. Quam ad rem cum quidem in promptu Celsitudini ipsius essent sapientissima consilia clarissimorum & doctissimorum in aula, & utraq; Academia, viro- rum, inq; his precipuè Philippi Melanchthonis, tamen, de pia & fideli huius subiectione, peculiariter quoq; tam necessario et magnifico operi praeceptorem nostrum, cuius sapientiam, eruditionem & virtutem à multis predicari intellexerat, censuit adhibendum. Is igitur clementissime ad se scriptis à principe Henrico literis, accedente etiam sollicita Philippi Melanchthonis, quem non multo ante, videlicet Anno Christi XXXVIII. Vuitebergæ inuiserat, petitione, ne conditionem oblatam recusaret, permotus, (ac secum cogitans, quod non solum sibi, cognatis, amicis ac patriæ, sed uniuersæ Ecclesiæ & Reipublicæ Christianæ natus esset) id quod à se postulabatur & contendebatur, haud grauatim impetrari passus fuit. Prius tamen, quam huc se conferret, excurrendum sibi duxit ad conuentum Theologorum, qui eo anno, nimirum supra millesimum quingentesimum quadragesimo primo, Ratisbonæ institutus fuit, quod sciret illi etiam Philippum Melanchthonem, quem impense ama-
bat

bat, interesse. Non est autem huius loci & argumenti, quid
ibi actum fuerit, & effectum referre, cum id aliunde rectius et
melius cognosci possit. Postquam autem ad hoc oppidum per-
uenit, quod iam indicati anni Calend. Nouemb. factum fuit,
non longo interuallo post, una cum paucis alijs, iussu ac manda-
to Illustriss. Principis Henrici, felicissimæ memoria, patris Illu-
strissimi & fortissimi Saxonie Ducis & Electoris Augusti,
Domini nostri clementissimi ad instauracionem huius Acade-
miæ accessit, quamuis negotium ipsum testudineo gradu pro-
cessit, & vix tandem post multiplices curas, sollicitudines & la-
bores ad optatum finem ferè biennij interiecto spacio, iam mortuo
Duce Henrico, peruenit. Ea autem forma Academia nostræ
à charissimo præceptore nostro descripta fuit, (cum à nemine fe-
rè alio, quàm à Reuerendo & clarissimo Viro Casparo Bornero
Theologo præstantissimo, & viro longe optimo, hic iuuaretur)
cuius illam nequaquam debeat pœnitere. Nec desijt semel cœ-
ptum opus studiosissime urgere, & in hac Schola deinceps etiam
pro virili sua collapsa restituere, praua corrigere, nocentia tol-
lere, mediocriter consistentia fulcire, conatus fuit. Quodq; non
solum nouis, & huius ætatis hominibus congruentibus legibus ac
statutis conformata & exornata, sed etiam, magna accessione
annuorum reddituum, munificentissima liberalitate principum
ac Ducum Saxonie Mauricij & Augusti fratrum Germano-
rum, tum nondum Electoralem dignitatem consecutorum, au-
ctæ & amplificata hæc Academia fuit, consilio, opera, studio,
intercessione charissimi præceptoris nostri magna ex parte effe-
ctum esse & impetratum nouimus pleriq; omnes. Ac potuit
ea in re, non solum singularis prudentia & circumspectio, sed
etiam laude digna moderatio, & animus illius ab omni propria
dignitatis & emolumentum praua cupiditate alienus, liquido ani-
maduerti & deprehendi. Cum enim, inter multos, ferè vnus
eminere, & quasi dominari in Republica nostra literaria posset,
quod

quod & Illustriss. harum regionum Principibus, & precipuis
in illorum aula Viris, longe charissimus & acceptissimus esset,
& quiduis facillime impetrare posse videretur, propemodum in-
fra reliquos omnes se abiicit, collegas suos maximi fecit, & stu-
diosè veneratus fuit, & re ipsa ac factis, commune magnum,
priuatum verò sibi paruum, vt veteris Poëta verbis vtamur,
esse declarauit. Communitatem sanè studij bonarum Artium
suis consilijs, autoritate & opera non solum quoties Decani mu-
nere functus fuit, sed etiam per omne reliquum tempus anno-
rum 33. quibus hic fuit, plurimum iuuit, amplificauit & orna-
uit. Publicè verò, cum ijs temporibus, quibus Scholasticum
magistratum, quem Reëtoratum vocamus, ter magna cum
laude sua, nec minore dignitate & utilitate Academia nostra
gessit, tum alias priuatim magnopere rem communem ornare
& augere, & quibus potuit prodesse studuit, obtreëtationes &
conuicia maleuolorum neglexit, multorum iniurias patienter
tolerauit, ac diligentissime cauit, ne quid sua culpa vel rebus
communibus detrimenti afferretur, vel priuatim cuiusquam
vite, fame, dignitati ac fortunis noceretur. Vnde & mini-
me obscura affectio & propensio beneuolentiæ atq; amoris singu-
laris, ac præclara erga ipsum studia clarissimorum, doctissimo-
rum & optimorum Virorum fuerunt. De nostra quidem
Schola non immerito posse perhiberi videtur, quod eam lateriti-
am inuentam marmoream reliquerit: Sicut de Vrbe Roma, no-
uis legibus institutis, & veteribus correctis, ac multis edificijs
exornata, Imperator Augustus gloriose solitus fuit dicere: Se
Vrbem, quam lateritiam acceperit, marmoream post se relictu-
rum esse. Nec dubium est, quin ad huius Academia dignita-
tem & celebritatem, illustris, de pietate, sapientia, doctrina &
virtutibus illius fama multum attulerit momenti. Nec huius
loci aut temporis est copiosiore de his pertexere narrationem,
præsertim cum res omnium oculis sit exposita, & à nemine ferè
igno-

ignoretur. Hoc tamen summam de viro clarissimo & præceptore nostro charissimo (in bona autem, ut inquit ille, causa, vel tria sufficiunt verba) vere affirmari potest, in quibus scientijs, artibus ac linguis excellentissimis ingenijs præditi homines, ocio liberali, sumptibus, & alijs ad discendum necessarijs rebus abundantes, ut eminerent, summa contentione & ardentissimo studio sibi elaborandum existimarunt, nostrum præceptorem, etiam inter multas difficultates & impedimenta, ita profecisse, ut ferè ad miraculum in illis excelluerit uniuersis. Quis enim ignorat? totum ab illo bonarum & liberalium artium orbem, quæ Cyclopædia est, percursum & absolutum fuisse. In lingua latina Ciceronem, in Græca Xenophontem, in Versibus Græcis Homerum, in latinis Maronem, ita sibi imitandum proposuisse præceptorem nostrum, & tantum in eo genere fuisse consecutum constat, quantum vix sperari ab ullo alio posse videatur. Extant Versus Græcè & latinè ab illo scripti, sunt in medio luculente orationes diuersorum argumentorum. Est præ manibus Græcè scripta Catechesis, quæ in ipsa quoq; Græcia studiosè ab amantibus veritatis & pietatis synceræ legi, perhibetur. Circumferuntur Homeliæ Euangelicæ itidem ab ipso eruditissimè sermone græco conscriptæ. Extant Annotationes luculente & doctæ in Testamentum Nouum, & in utraq; lingua varij ipsius Commentarij, Ethici, Politici, Historici, Anatomici, è quibus scire volentibus, facillime intelligere licet, tantam ingenij vim ac præstantiam, discendi studium & assiduitatem, tolerantiam laborum, copiam scientiæ ac doctrinæ, iudicij dexteritatem, disertæ atq; illustris orationis facultatem & vbertatem in illo fuisse, quanta, absit inuidia dicto, in huius & superioris ætatis alio Viro docto an fuerit, ac nunc inueniri possit, non facile pronunciarit quisquam. Non est itaq; mirum, quod sapientia, doctrina & virtute præstantiss. quiq; nostra memoria Viri, cum nostræ gentis, tum externi, summis illum laudibus

bus celebrarunt, dum hic illum Germania *Φωσῆρα*, alius placidissimum huius oculum, tertius magnum Ioachimum appellavit. Philippus quidem Melanchthon, Vir à nullo satis laudatus, præceptoris nostri, de gravissimis rebus, & difficilimis questionibus, iudicium & sententiam semper maximi fecit, atq; etiam sibi ipsi illum longissime præferre, ipsius nomen crebrò in ore habere, & ad librorum illius lectionem veræ sapientiæ, & eruditæ doctrinæ amantes adolescentes frequenter adhortari solitus fuit. Quin & potentissimi Principes, & summi Monarchæ, ipsius noticiam & consuetudinem studiose expectantes, operas illius certatim requisiverunt. Reuerendissimus quidem, atq; Illustrissimus Princeps Georgius Anhaltinus, cuius egregia pietas, sapientia, doctrina, virtus & humanitas, toti Christiano orbi, non est ignota, vel obscura, quanta gratia profecutus, quanta, se infra suam dignitatem demittens, benevolentia & amore complexus fuerit præceptorem nostrum, neminem, nisi cui plane superiorum temporum Historia sunt ignota, latere potest. Solebat is & frequenter scribere ad præceptorem nostrum, & hinc ad mutua Colloquia, atq; conuersationes amicissimas clementer ipsum ad se euocare, & quod sub uno præceptore M. Helto didicissent, etiam condiscipulum suum nominare. Quæ res ipsi profectò perquam honorifica fuit, & famam nominis ipsius vehementer auxit & illustravit. Nam licet quemlibet ob proprias virtutes commendari & prædicari sit æquum: tamen ijs etiam placuisse, qui ipsi quoq; in laude vixerint, non postrema laus esse à veteri Poëta perhibetur. Et est remissi & dissoluti hominis, quid de se alijs sentiant aut loquantur, negligere, & aspernari. Ac rectissime de Viris sapientibus, doctis & bonis iudicare posse eos, qui ipsi tales sunt, nemo prudens ac bonus, ut arbitror, negabit unquam.

Talis igitur cum fuerit Præceptor noster, ut meritò ab omnibus bonis plurimi fieret & amaretur, fieri aliter non potuit,

quin, sicut initio ab Illustriss. harum regionum principibus clementer ad hanc Scholam inuitatus & perductus fuit: ita etiam consilia ipsius difficilimis quoque & periculosissimis temporibus expeterentur. Quale verò iudicium & existimatio de pietate, sapientia, doctrina & virtute eiusdem fuerit, etiam inuictissimi & potentissimi Regis Maximiliani Secundi, Romanorum Imperatoris semper Augusti &c. Domini nostri longe clementissimi, manifeste ex eo apparet, quod Casarea illius Maiestas, è multis maximè idoneum & dignum iudicauit, qui ad grauissimam, & Ecclesie Christi imprimis necessariam, atque utilissimam consultationem de repurganda, multis modis per humana somnia, corrupta doctrina Ecclesie, & Ecclesiastica disciplina ferè omninò collapsa, instauranda, ex hac Schola magnis sumptibus, Viennam Austria euocaretur. Vetustas Epicharmum magnis laudibus ornauit, & impense celebravit præclara illius merita, erga suæ ætatis iuuentutem, quod eam multis sapientibus, utilibus, & vite salutaribus præceptis instituerit & informarit. At ea laus multo rectius & verius nostro tribuitur præceptoris, qui non solum, cum adhuc viueret, sua voce ingentem suorum auditorum multitudinem præclare erudiuit, sed etiam eiusmodi composuit, edidit, & post se relinquit Commentarios & libros, quibus omnis posteritas egregiè & utiliter instrui poterit & informari. Tantum igitur Virum, de Ecclesia & Republica Christiana vniuersa, de bonis literis atque artibus, de hac Schola publicè, & de quam plurimis nostrum priuatim optime meritum, hoc sanè incommodo, turbulento, atque periculoso tempore, quod nos amisisse doleamus, ac conqueramur, id verò eiusmodi est, ut à nullo sapiente & bono viro, iurè ac merito posse reprehendi videatur. Etsi enim cum ipso omnino actum esse præclare statuendum est, quod iam grandæuus ex hac vita emigravit (quartum enim & septuagesimum ætatis suæ, die ab hinc octauo, duodecimo nimirum huius Mensis Aprilis,

Aprilis, complevit annum, cum animam ardenti precatone
commendatam filio Dei XVII. Aprilis statim post horam po-
meridianam sextam placidissime exhalavit) & non solum gra-
uissimis & acerbissimis nephriticis & disuricis doloribus ac cru-
ciatibus, cum quibus per proximos aliquot annos, ob crebras
morbi accessiones ferè continenter, sed cum admirabili patien-
tia, & illustri testificatione de fide & spe auxilij ac liberationis
diuinae, conflictatus fuit, omnibusq; huius vitæ periculis &
calamitatibus est ereptus ac liberatus: Sed etiam per mortem
corporis ingressus est in vitam beatam & sempiternam, ubi
iam claro D E I conspectu, & dulcissima fruitur consuetudi-
ne Ecclesie cælestis, & ingenij doctrina, industria, sapientia
& virtutis suæ præclarissimam memoriam, & illustrissima
monumenta, filios atq; filiarum maritos, laudum suarum amu-
los complures post se relinquat: tamen nos publicè ac priuatim
longe grauissimas doloris & luctus nostri causas habemus, cum
videamus ac sentiamus, nostram hanc Scholam, obitu cha-
rissimi Præceptoris & fidelissimi parentis nostri, non dissimi-
lem esse factam nauim, quæ excusso & amisso perito ac dili-
gente gubernatore, in maximorum malorum metu, & præ-
sentissimo submersionis periculo versatur. Disputarunt olim
Stoici, omnes animi perturbationes à præstantia naturæ nostræ
alienas esse, & negarunt in hominem sapientem ullam cadere
ægritudinem posse, de quo ipso, cum paulò superioribus diebus,
apud charissimum præceptorem nostrum, ubi tunc fortè offi-
cij causa aderam, mentio incidisset, dicere illum memini: Si ve-
ra & consentanea sint, quæ de ægritudine, & omnibus per-
turbationibus à natura hominis remouendis, à Stoicis dispu-
tentur & asserantur, omnino se fateri, quod in sapientum nu-
mero collocari non possit. Non obscure enim se, & variè
affici, atq; etiam sepe grauiter perturbari, significabat, cum
ob præsentia, tum impendentia pericula & incommoda, &

propius accedentem mortem. Quin & ipsa experientia clarè testatur, & demonstrat, pro ut res dant sese, ut Comicus ait, ita magnos atq; humiles nos esse, consueuisse. Nec posse vlla arte aut doctrina è natura nostra omnes motus & affectus animorum tolli. Zeno quidem Stoicæ discipline princeps, cum forte morsu impetitus à cane commotus fuisset, & illum concitatus à se repelleret, cuidam id factum, ut minus professioni ipsius conueniens, reprehendenti, difficilimum esse, respondit, prorsus hominem exuere, & discedere à seipso. Nam sicut cacumen arboris, ad terram inflexum, nisi decidatur, aut frangatur, ipsum iterum in altum se attollit: Ita quodlibet animal, etiamsi summo studio impedire coneris, suæ naturæ sequitur appetitum, & instinctum, & fertur omninò ad ea, quæ ad sui conseruationem facere, ab ijs verò refugit, quæ eidem exitium & interitum afferre videntur. Non est igitur, cur quisquam dolorem & tristitiam, quam ex obitu charissimi Præceptoris nostri concepimus, meritò reprehendat, vel metum mortis, quem in hoc fuisse negari non potest, inimicè interpretando accusatoriè exagitet ac damnet. Est enim mors ipsa planè contra naturam, & secundum Philosophum, omnium formidabilium maximè formidabilis, cuius metus & fuga etiam manifestissime apparuit in Filio DEI, ut non sine causa affirmarit sapientissimus Poëta, in magnis periculis & malis, etiam ex DEO natum, vehementer perturbari & fugere.

Charissimus igitur Præceptor noster, etsi metum & horrorem mortis non omninò dissimulauit, nec vllis sermonibus se illam planè nihil curare ostendit, (quod facientes nonnulli inprimis sibi esse gloriosum ducunt, ex eaq; re ambitiosè aliquam singularis constantiæ & firmitatis animi laudem venantur) tamen manifestissimis verbis sæpe testatus fuit, cogitatione gratiæ ac misericordiæ DEI, propter Filium Mediatorem promissæ, sibi timorem mortis multo leuiorem ac tolerabiliorem

biliores reddi. Ac possunt de perseverantia ipsius in agnitione, confessione & invocatione unius solius veri Dei, & Domini Redemptoris ac Salvatoris nostri Iesu Christi, verè & prolixè testari omnes, qui consuetudine ipsius usi fuerunt, qui ipsum docentem audiuerunt, & ipsius scripta, pietatis pleniss. legerunt, qui ipsi egrotanti, & plane postremis aliquot diebus decumbenti, affuerunt. Sed idem etiam multo clarissime apparet de illis versiculis, quos, quantum scitur, ultimos Calend. Aprilis in charta quadam sua exaravit manu, in hunc modum:

Morte nihil tempestiva esse optatius aiunt,
Sed tempestivam, quis putet, esse suam?
Qui putat, ille sapit, namq; ut fatalia vitæ,
Sic &, quisq; suæ, tempora mortis habet.

De ipso igitur, ut ostendimus, charissimo præceptore nostro actum est præclarè, & sunt victoriæ ipsius per fidem in Christum Iesum, aduersus diabolum, peccatum & mortem, complura & manifestissima argumenta: Nos tamen doloris & luctus nostri iustas & idoneas habemus causas, non solum, quod consilijs, studio & opera illius, quibus hæctenus utiliter & feliciter, per annos triginta tres, in hac Schola usi fuimus, in posterum nobis carendum erit: Sed etiam, quod videatur mors illius bonis literis & artibus, atq; huic Scholæ (omen malum auertat ipse Filius Dei, autor & custos Ecclesiæ, & honestorum studiorum) ingentes significare calamitates & ærumnas. Solent enim, ut seuam aliquam tempestatem leue quoddam in aëre murmur, sic magnas perturbationes & confusiones in Ecclesiâ & Imperijs, pietate, sapientia, doctrina & virtute præstantium virorum antecedere mortes. Propheta Esaias quidem, inter pœnas populi Dei, & venturarum calamitatum eiusdem signa, disertis verbis illustrium, & de Ecclesiâ ac Republica bene meritorum Virorum obitus recenset. Et his ipsis, eam à clementissimo D E O tribui gratiam affirmat, ut prius ex statione sua, in qua in hac vita collocati

collocati fuerunt, in caelestem patriam euocentur, quam grauissimarum calamitatum, ac poenarum publicarum ingruat tempestas. Princeps etiam Philosophorum Plato, ex ijs Rebus publicis, quas pro impietatis, & perpetratorum scelerum magnitudine constituit ulcisci Deus, prius viros sapientes & bonos auferri solere, manifestissime scriptum reliquit. Et non est ignota vox Pausania, qua Rege Cleombrotro in Leuctrica pugna obtruncato, ingentem cladem Spartanis significatam fuisse, pronunciauit, quod soleat magna aliqua calamitate alic. Reipubl. imminente, prius e medio tollere sapientia & virtute prestantes Principes illius D E V S. Non esse autem contemnendas, aut inanes huiusmodi voces & iudicia sapientum, praeter historias sacras & prophanas omnium temporum, communis quoque experientia testatur. Quis enim est, ut complura alia exempla silentio praetereamus, qui ignoret, quam horribilis bellorum tumultus, & ingens calamitas secuta fuerit, & grauissime afflixerit Germaniam, statim post obitum, pietate, sapientia, magnitudine animi, doctrina & virtute Clarissimi Viri D. Martini Lutheri, huius postremae aetatis mundi verissimi Eliae. Nemo etiam ferè est, nisi qui vel omnium rerum est imperitus, cui sit obscurum, aut ignotum, quanta difficultates, confusiones et perturbationes in communi vita, quam atrocia & immania certamina in Ecclesia, (Doctoribus huius, plane instar Cadmeorum fratrum, inter se gladiatorijs animis congregentibus, & una parte alteram à se dissentientem, quauis ratione opprimere & delere moliente,) sint secuta summi & clarissimi Viri Philippi Melanchthonis mortem, quae contigit anno decimo quarto, post felicem ex hac vita ad caelestem patriam migrationem D. Lutheri. Cumque & hic sit à morte Philippi annus decimus quartus, Climactericus septenarius, non minores calamitates & arumnas, quam eorum, quos modo nominauimus, casus doctiss. & optimi Viri praceptoris nostri, luminis totius Germaniae, secum trahere

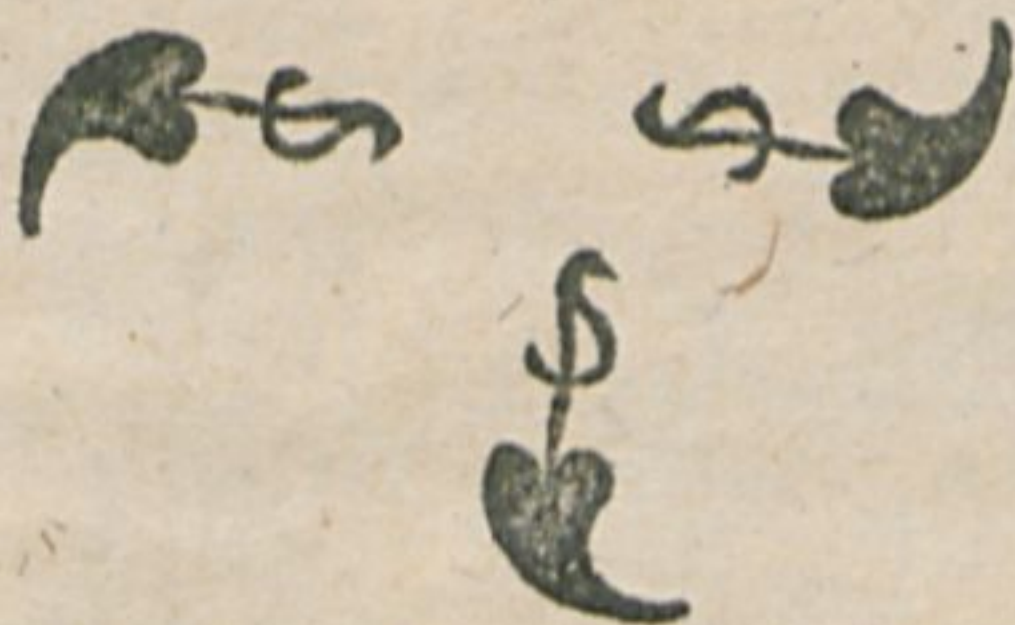
trahere, & bonis literis ac honestis studijs magnam aliquam
cladem portendere videtur. Quam, ut auertat & mitiget cle-
mentissimus DEVS, toto illum pectore oramus. Clarè autem
animaduerti potest hunc mensem & diem, quasi peculiariter
Ecclesijs & Scholis harum regionum infaustum esse, & fatalem.
Decima nona enim Aprilis, ante annos quinquaginta, anno
videlicet Christi M. D. XXIIII. hic Lipsia mortuus est, inge-
nio, doctrina, & virtute clarissimus Vir Petrus Mosellanus,
cuius morte ingens vulnus huic Schola, quod multis annis se-
quentibus difficulter potuit sanari, inflictum fuisse constat.

Eodem mense & die ante annos decem & quatuor Vuite-
berge ex hac vita emigravit ad cælestem Academiam, incom-
parabilis pietatis, sapientia, doctrina & virtutis Vir Philippus
Melanchthon. Hoc eodem die ultimum funeris deductionis
officium præstamus longe clarissimo, doctissimo, atq; optimo Vi-
ro, totius Germania lumini, Ioachimo Camerario, charissimo
præceptoris nostro, nudius tertius piè in Christo defuncto. Ut
non sine singulari prouidentia diuina contigisse, existimari pos-
sit, eos, qui in vita coniunctissimi fuerunt, PHILIPPVM
& magnum IOACHIMVM intelligo, mortis quoq; propin-
quum tempus esse sortitos, & alterum illorum XI X. Mensis
Aprilis die excessisse ex hac vita, alterum eodem die sepeliri.
Decet autem nos intuentes in pericula & calamitates præsentis,
quæ multiplices sunt & magna, ac mala impendentia multo tri-
stiora metuentes, attentè & diligenter illorum considerare cau-
sas, in quorum numero præcipuè peccata nostra, & enormia de-
licta inueniemus. Ac demus operam sedulo, ut per veram
pœnitentiam ad percutientem nos Deum conuertamus, & fidu-
cia vnigeniti Filij, Domini & Saluatoris nostri IESV CHR I-
STI illum oremus, ne omnem in nos iustæ iræ suæ indignatio-
nem effundat, sed nobis propitiis sit ac placatus, propter eius-
dem Filij intercessionem ac merita, nec patiatur in Ecclesijs &
D Scholis

Scholis harum & aliarum regis in barbaricam fieri vastitatem, sed in illis puritatem & sinceritatem doctrinae Evangelij, & studia vera sapientiae ac virtutis, clementer tueatur ac conseruet, & mentem ac voluntatem Illustrissimi & fortissimi Principis Saxoniae Ducis & Electoris Augusti, Domini nostri clementissimi, per gratiam sanctissimi Spiritus sui benignè illuminet, moueat, dirigat ac gubernet, ut rei ipsius magnitudine & necessitate considerata & expensa, longe clarissimo, doctissimo & optimo viro, piè defuncto praeceptori nostro, talem aliquem designet ac constituat successorem, cuius consilia, studia & opera, gloriae sanctissimi nominis diuini, incolumitati atq; saluti Ecclesiae & Reipublicae Christianae utiliter inseruiant, et Celsitudini ipsius, atq; huic Scholae sint honorifica & fructuosa. Academiae quidem nostrae, hoc praesertim turbulento & periculoso tempore, nihil ferè omnium magis aduersum, tristius & luētiosius accidere potuisset, quàm quòd currus & auriga eiusdem, charissimus praeceptor, & fidelissimus parens nobis est, per mortem, subductus & ereptus: Sed quoniam aeterno, iusto ac misericordi DEO, cuius recta consilia, iudicia occulta, & iusta sunt opera, sic visum fuit, decet nos benignissimae illius voluntati piè acquiescere, ac meritorum charissimi praeceptoris erga Ecclesiam uniuersam, & hanc Scholam nostram, & nos ipsos perpetuò conseruare. In horum autem temporum tristitia, periculis & arumnis, publicis ac priuatis, nos sustentemus fiducia gratiae ac misericordiae diuinae, in Filio nobis ostensa, & nos erigamus, ac fidem nostram confirmemus cogitatione dulcissimae promissionis de Ecclesia usq; ad finem huius mundi conseruatione, & perpetua ipsius Filij DEI praesentia in cœtu piorum, iuxta dictum: Ero vobiscum usq; ad seculi consummationem. Et in eandem sententiam apud Prophetam ait DOMINVS: Usq; ad Senectam ego ipse, & usq; ad canos ego portabo, ego feci, & ego feram, ego portabo & saluabo.

saluabo. Ipsum igitur Filium DEI, autorem & custodem
sue Ecclesiae, EMANUELEM nostrum, unà cum Pa-
tre & Spiritu sancto, unum, solum, verum, immortalem,
bonum, iustum, fortem & misericordem DEVM toto pectore
oramus, ut semper in his quoque regionibus aliquod semen san-
ctum sibi seruet, illarum Ecclesias & Scholas, & in his pia &
honestas studia, unà cum pace & tranquillitate publica, ad o-
mnem posteritatem clementer tueatur ac conseruet, &
nobis omnibus, ut salutaria misericordiae ipsius
vasa & organa simus, benignissime largiatur.

DIXI.

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

DIXI

Handwritten scribbles or faint markings.

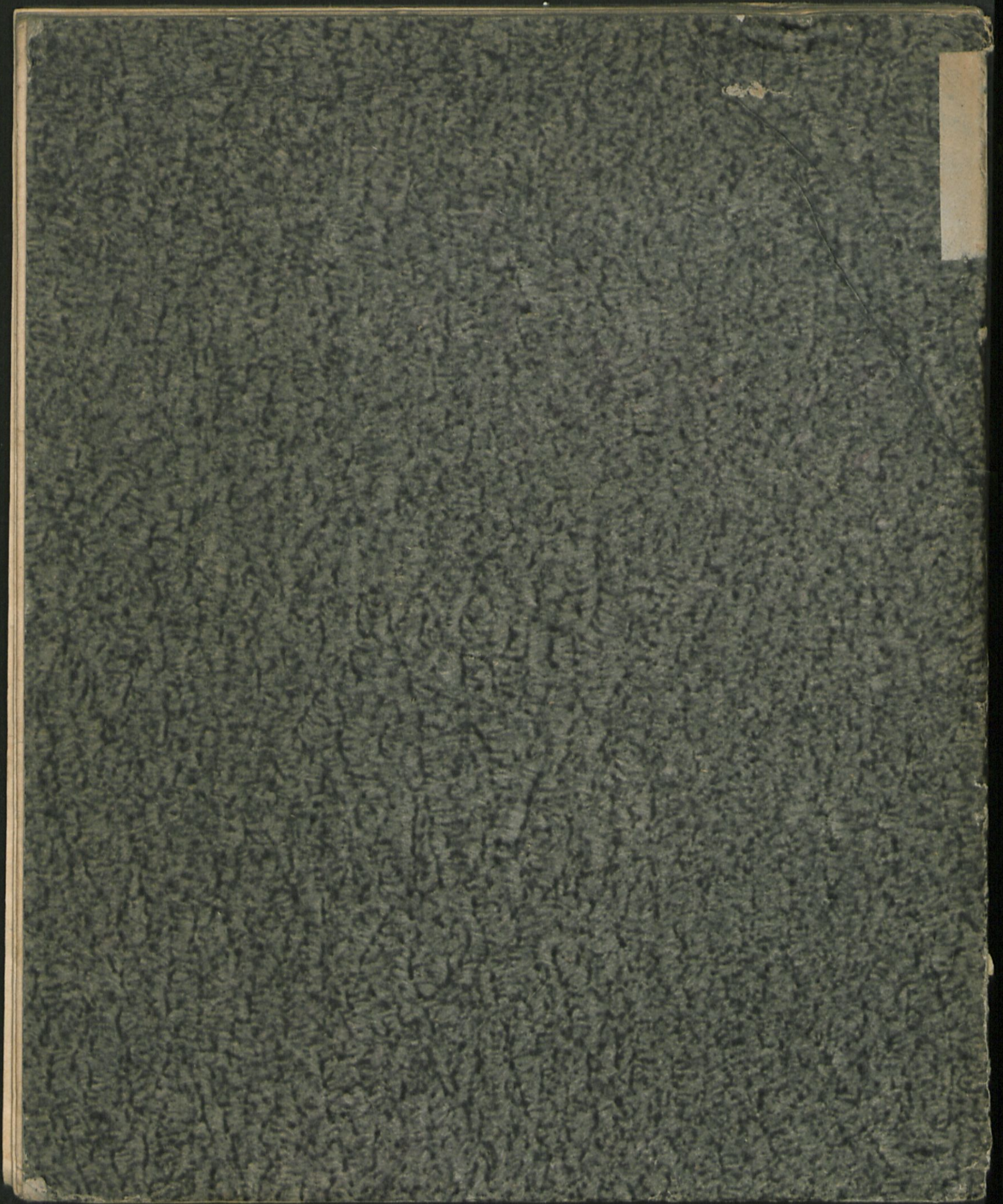

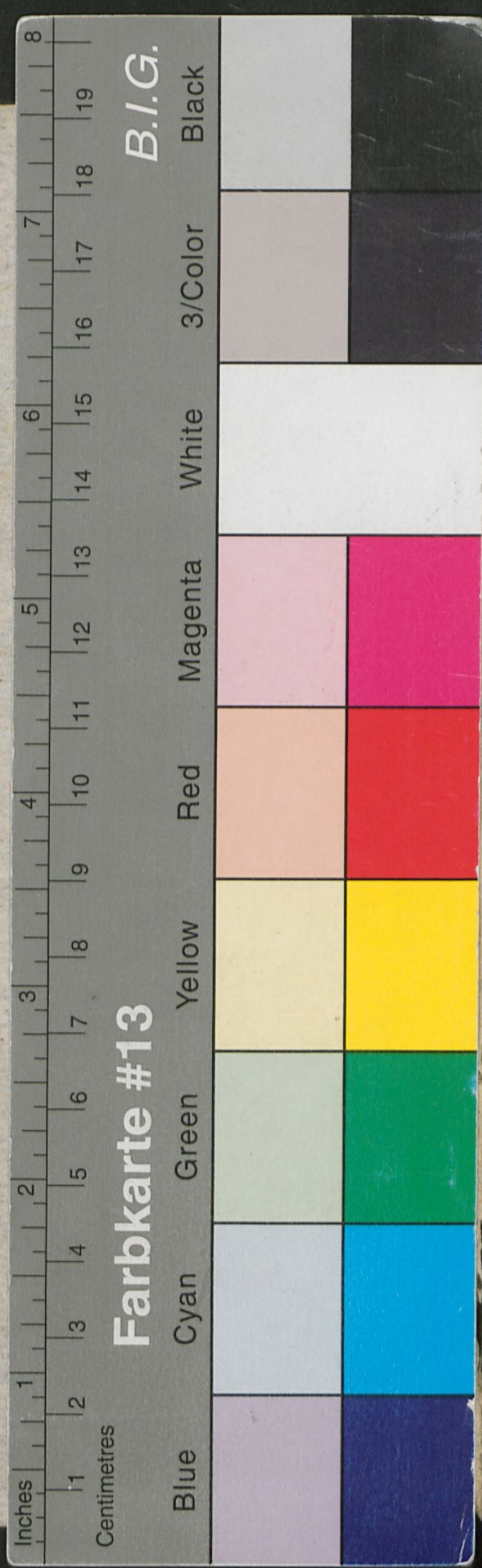
La 4694

X2207782

M. C.

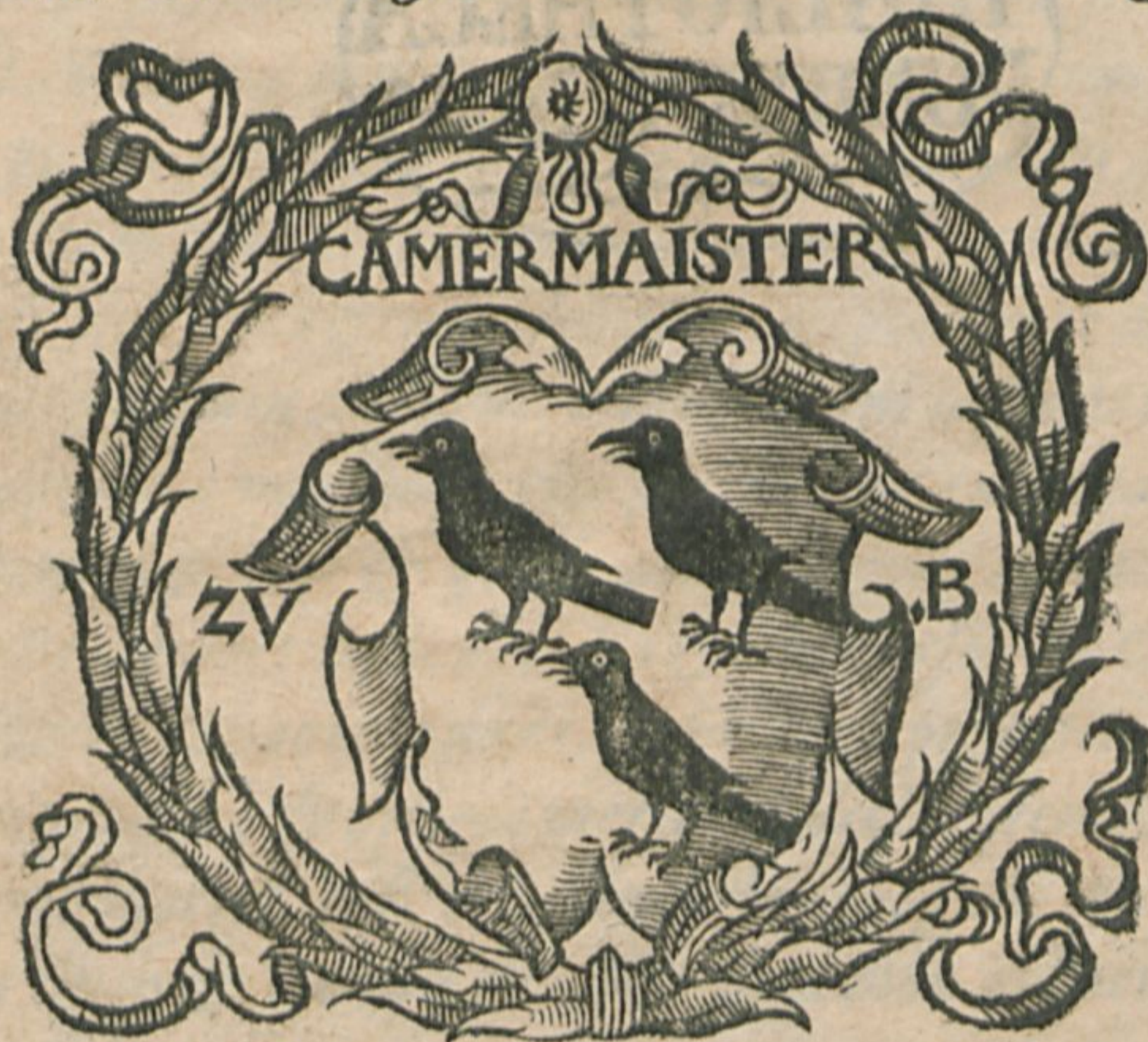

168

Oratio
IN FVNERE
REVERENDI ET CLA^r
RISSIMI VIRI DOMINI
IOACHIMI CAMERARII
Pabebergensis, vtriusq; linguæ in Academia
Lipfica excellentiss. Professoris, X I X. D.
Aprilis in æde collegij Paulini
Lipsiæ habita
ab
Andrea Freyhubio D. Theologia.

L I P S I Æ
I O H A N N E S R H A M B A
E X C V D E B A T
A n n o

M. D. L X X I I I I I.